

gælde i et sådant tilfælde, ville resultatet blive, at den beskatning, der blev udsat ved det første villasalgs, heller ikke kunne gennemføres ved salget af den anden villa. Man kunne ikke uden videre løse dette problem ved at bestemme, at salgssummen ved et villasalgs, der falder uden for villareglen, ikke må genanbringes i en villa, der til sin tid vil kunne sælges skattefrit efter § 2 A. På det tidspunkt, hvor der skulle tages stilling til genanbringelsesproblemet, er det nemlig uvist, om den anden villa til sin tid vil kunne sælges skattefrit. Det skyldes for det første, at skattefriheden er betinget af, at skatteyderen eller hans husstand har beboet villaen i mindst 2 år inden for skatteyderens ejertid; det kan først konstateres, når der er gået 2 år eller mere. For det andet er det uvist, om skatteyderen til sin tid kan opnå skattefrihed ved dispensation efter § 2 A, stk. 2, eller ved erklæring fra statens ligningsdirektorat om, at udstykning fra en ejendom over 1.400 m² vil medføre væsentlig værdiforringelse (§ 2 A, stk. 1, nr. 3). Som følge af det anførte må man regne med, at en eventuel genanbringelsesregel måtte indeholde særlige, udviklede bestemmelser om genanbringelse i en- og tofamiliehuse (herunder sommerhuse) samt ejerlejligheder. Finansministeriet skal understrege, at sådanne særregler kan føre til vanskeligt overskuelige praktiske konsekvenser.

Tanken om en genanbringelsesregel må også ses i sammenhæng med de problemer, der følger af, at der ifølge lovforslaget skal gælde forskellige faktiske beskatningsprocenter for 2 grupper af ejendomme. Efter forslaget vedbliver den faktiske beskatningsprocent at være 60 for landbrugsejendomme m. v., der omfattes af loven om frigørelsesafgift, jfr. det foreslåede § 2, stk. 2, nr. 1 og 2, i lovforslagets § 1, nr. 2. For andre ejendomme bliver den faktiske beskatningsprocent 66²/₃.

Tænker man sig, at en skatteyder sælger en ejendom i gruppen med en faktisk beskatningsprocent på 66²/₃, og at han kan opnå udsættelse med beskatningen imod genanbringelse i en ejendom i „60 pct.-gruppen“, vil resultatet blive, at han ved senere salg af den anden ejendom slipper med en beskatning på 60 pct. Det vil være et utilsigtet resultat, da en del af den opgjorte fortjeneste er overført fra salget af en ejen-

dom, der omfattes af den foreslåede skærpe. Situationen kan f. eks. forekomme, hvis skatteyderen sælger en beboelsesejendom, en industriejendom eller et ubebygget areal, der ligger i byzone, og i stedet køber en landbrugsejendom, der ligger i landzone. Det må dog forudsætte, at landbrugsejendommen anses for en „tilsvarende ejendom“ i forbindelse med den af fællesudvalget skitserede regel. Situationen kan også forekomme, hvis skatteyderen sælger et areal i landzone, der ikke benyttes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage, og i stedet køber en landbrugsejendom, der ligger i landzone. Endvidere kan situationen opstå, hvis skatteyderen sælger en landbrugs- eller gartneriejendom i byzone, for hvilken der ikke er afgivet erklæring efter den kommunale ejendomsskatte-lovs § 6 B, og i stedet køber en landbrugs- eller gartneriejendom i landzone.

Man kan også komme ud for den omvendte situation, at fortjeneste på en ejendom i 60 pct.-gruppen som følge af genanbringelsesreglen overføres til en ejendom i gruppen med en faktisk beskatningsprocent på 66²/₃. Ved salg af den anden ejendom vil fortjenesten blive beskattet med en højere procent, end hvis beskatningen ikke var blevet udsat efter genanbringelsesreglen.

Teoretisk kan man tænke sig at undgå de her berørte virkninger af en genanbringelsesregel ved at regulere de beregningsposter, der fører til de faktiske beskatningsprocenter på henholdsvis 60 og 66²/₃. Det ville dog blive så udviklet, at man sikkert må se bort fra det.

I forbindelse med tanken om en genanbringelsesregel skal der i det følgende redegøres for, hvorledes reglerne om tillæg til anskaffelsessummen og fradrag i fortjenesten virkede ved anvendelsen af de tidligere gældende genanbringelsesregler. I redegørelsen regnes med de nugældende faste og varierende tillæg til anskaffelsessummen og med det nugældende fradrag i fortjenesten på indtil 40.000 kr. Endvidere tænker man sig, at genanbringelsesreglerne ikke var blevet ophævet i 1968, således at de skulle anvendes ved den i redegørelsen omtalte ekspropriation i 1969 og ved det omtalte ejendomssalg i 1974. Virkningerne af disse regler belyses i følgende